Учітесь, читайте, І чужому научайтесь, *Й свого не цурайтесь.* Т. Г. Шевченко.

ЗА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКІ КАДРИ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА У ВЕРЕСНІ 1956 р.

№ 11 (1694) ВІВТОРОК 18 ЧЕРВНЯ 1991 року Ціна 4 коп.

ОРГАН РАДИ СЕКРЕТАРІВ ЦЕХОВИХ ПАРТІЙНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМУ І КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ УКРАЇНСЬКОЇ ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ АКАДЕМІЇ

Українська ордена Трудового Червоного Прапора сільськогосподарська академія — один з найстаріших вузів. Ця кузня сільськогосподарських кадрів відома не лише за межами нашої республіки, а й країни. В ній навчаються представники багатьох братніх республік нашої багатонаціональної держави, ряду зарубіжних країн. І випускники з гордістю згадують УСГА. Тут створені всі умови для навчання, занять спортом, в різних гуртках художньої самодіяльності.

Селу потрібні агрономи, зооінженери, ветлікарі, спеціалісти електрифікації, механізації, автоматизації сільського господарства, агрохіміки, економісти, лісівники, фахівці по захисту рослин. А всі ці спеціальності дає наша академія. Ласкаво запрошуємо вас, абітурієнти-91!

Абітурієнт-91, в УСГА є факультети:

АГРОНОМІЧНИЙ

Вчених агрономів ось уже понад 90 років готує наш факультет. Поповнюючи щорічно сім'ю хліборобів, наші вихованці стають гідними спадкоємцями старших поколінь. 22 випускники факультету стали Героями Соціалістичної Праці. Серед них — двічі Герой Соціалістичної Праці Г. Є. Буркацька, родоначальниці патріотичного руху п'ятисотенниць (500-центнерного врожаю цукрових буряків) Марія Демченко та Марина Гнатенко. Понад 20 років тому «червоний диплом» агронома одержав в академії член-кореспондент АН УРСР В. В. Моргун. Він автор районованого сорту озимої пшениці «Киянка», лауреат Державної премії УРСР. За створення ранньостиглих гібридів кукурудзи він та випускники факультету завідуючі відділами селекції Українського НДІ землеробства і Черкаської обласної дослідної станції С. П. Заїка, І. П. Чучмій стали лауреатами Державної премії СРСР. Гордість — випускники голови колгоспів «Авангард» Чернігівської області —Герой Соціалістичної Праці Ю. Г. Боровик та імені К. Маркса — кандидат сільськогосподарських наук В. М. Старостишин, «Шляхом Ілліча» — заслужений агроном УРСР Ц. П. Музичук.

На факультеті є такі кафедри з спеціальних дисциплін: загального землеробства, рослинництва, селекції і насінництва, кормовиробництва і меліорації, технології зберігання і переробки сільськогосподарської продукції, плодоовочівництва. Студентам читають лекції професори М. О. Зеленський, М. А. Білоножко, І. В. Веселовський, В. І. Мойсеєнко, В. П. Гудзь. До послуг — міжкафедральні лабораторії: аналітична та оцінки якості зерна, навчальні кабінети, поля агрономічної дослідної станції. Саме тут майбутні спеціалісти закладають перші польові досліди. А згодом дослідницька робота переростає в бажання експериментувати, вести теоретичні дослідження. У полі студент освоює професію лаборанта, механізатора, а під час предметних практик з агрономічних дисциплін вивчає картограми, сівозміни — бере участь у виконанні всього комплексу робіт по догляду за сільськогосподарськими культурами. Найбільш допитливі студенти впевнено торують стежки в науку. Виробничу практику після 4-го курсу студенти проходять у базових районах Київської, Чернігівської областей.

Академічні групи кожного курсу спеціалізуються по буряківництву і кормовиробництву. Група буряківників III курсу проходить учбову практику на дослідних станціях Всесоюзного науково-дослідного інституту цукрових буряків, а цільовики Чернігівської області — на Чернігівській обласній дослідній станції.

О. БАРАБАШ,
декан факультету, член-кореспондент УААН, професор.

ЕКОНОМІЧНИЙ

Досвідчені викладачі в нас — професори, доктори наук, зокрема, В. П. Мертенс, Й. С. Завадський та інші. Глибокому засвоєнню сприяють створені при кафедрах лабораторії, кабінети, оснащені сучасною обчислювальною технікою, що використовуються в учбовому процесі і науковій роботі студентів. Тут — діапроектори, кіноустановка, за допомогою яких демонструються учбові діафільми і кінофільми, є магнітофони і диктофони.

Студенти всіх спеціальностей факультету вивчають землеробство, агрохімію з основами грунтознавства, рослинництво, тваринництво, механізацію та електрифікацію сільського господарства, математику. На відділенні економіки та організації вивчають великий обсяг дисциплін; формують спеціаліста в галузі економіки, організації сільського господарства; наукової організації праці, управління на сільськогосподарських підприємствах та ін. На відділенні бухгалтерського обліку студенти грунтовно вивчають теорію бухобліку, облік на сільськогосподарських підприємствах. Вихованці відділення економічної кібернетики у великому обсязі вивчають сучасні математичні методи, які застосовують в економічних розрахунках, розв'язують задачі на електронно-обчислювальних машинах, вчаться складати програми для ЕОМ. Теоретичні знання закріплюються на учбово-виробничій практиці. Після 1-го та 2-го курсів студенти проходять учбову практику з рослинництва, тваринництва, тракторів. автомобілів і сільськогосподарських машин; після III, IV, V курсів — виробничу практику (в колгоспах і радгоспах) з бухгалтерського обліку, організації сільськогосподарського виробництва, економічних процесів у сільському господарстві.

При кожній кафедрі працюють наукові студентські гуртки. Є роботи студентів, що відзначені як кращі на всесоюзних і республіканських конкурсах. Творчі зв'язки підтримуються з багатьма вузами.

Г. ТАРАСЕНКО,
декан факультету, доцент.

Допитливість молоді. Фото П. Кушніра.

ВЕТЕРИНАРНИЙ

За 5 років навчання на факультеті студенти глибоко опановують загальнотеоретичні та спеціальні дисципліни, зокрема, анатомію, акушерство, хірургію, терапію, епізоотологію, мікробіологію, ветеринарно-санітарну експертизу та ін. Факультет готує ветеринарних лікарів широкого профілю, які можуть працювати в усіх галузях народного господарства, що пов'язано з виробництвом, переробкою тваринницької продукції. Наша підготовка надає можливість працювати випускникам в широкому колі і наукових закладів, що розробляють питання як ветеринарної науки, так і ряду суміжних питань біологічної.

Наукову, педагогічну та учбово-виховну роботу на факультеті ведуть більше 90 педагогів, серед яких — професори, член-кореспондент ВАСХНІЛ В. П. Онуфрієв, заслужений працівник вищої школи УРСР, С. І. Братюха, лауреати Державної премії УРСР В. П. Литвин, Д. О. Мельничук і С. М. Харченко, В. Б. Борисевич, І. М. Гудков, В. Е. Чумаченко, В. В. Науменко, П. Я. Роговський, М. О. Судаков, Г. О. Хмельницький, заслужений ветеринарний лікар УРСР, доцент А. Ф. Євтушенко, лауреат республіканської премії молодих вчених асистент В. К. Костюк. Для навчання факультет має нові спеціалізовані лабораторії, кабінети, поліклініку, устатковані сучасним обладнанням. Учбово-виробничу практику студенти проходять в учбових господарствах академії, в кращих радгоспах та колгоспах, на Виставці до-

(Закінчення на 4-й стор.).

ЗАХИСТУ РОСЛИН

Професорсько - викладацький склад колективу об'єднує 7 докторів наук (професорів), 40 доцентів, 10 старших викладачів, 19 асистентів. Готуємо на стаціонарному відділенні 267 чоловік радянських та 114 — іноземних студентів, на заочному — 350. На факультеті працює акад. УААН В. Ф. Пересипкін, є кафедри: фітопатології (зав. кафедрою проф. М. М. Кирик), сільськогосподарської та лісової ентомології (зав. кафедрою доц. М. Б. Рубан), загальної ентомології та зоології (зав. кафедрою проф. И. Т. Покозій), технології вирощування та захисту тропічних і субтропічних культур (зав. кафедрою проф. П. Н. Івончик), ботаніки (зав. кафедрою проф. І. М. Григора).

Вчені ведуть велику науково-дослідну роботу по створенню імунологічних основ нових сортів пшениці, зернобобових, кормових і ягідних культур з груповою стійкістю до хвороб. Співробітники розробили прийоми максимального використання регулюючих факторів в захисті рослин від шкідників. Постійно вдосконалюємо учбовий процес, розробляючи та впроваджуючи методи програмованого навчання студентів з використанням автоматизованих класів «УСГА-7», науково-популярних фільмів і т. п.

На кафедрі загальної ентомології та зоології, яка організована в 1934 році, вперше в освітній практиці виведена нова моновольтинна порода дубового шовкопряда — Поліський тассар. Співробітники беруть участь в державних випробуваннях біопрепаратів, активно залучаючи до наукової роботи студентів.

Співробітники кафедри ботаніки вперше в сільськогосподарських вузах країни розробили і впровадили методи програмованого навчання студентів, використовуючи в учбовому процесі автоматизовані класи «МАК-1А» та «УСГА-2».

Наукові інтереси викладачів кафедри пов'язані з вивченням флори та систематики культурної рослинності УРСР, запасів лісів України, флори, лісних боліт Українського Полісся.

М. РУБАН,
декан факультету, доцент.

ЛІСОГОСПОДАРСЬКИЙ

Важливі завдання — по дальшому розвитку лісового господарства, переведенню лісовирощування на промислову основу, вирішенню питань підвищення продуктивності та біологічної стійкості лісів, в цілому по комплексному веденню цієї галузі. Розв'язання цих проблем потребує підготовки висококваліфікованих фахівців. Таких спеціалістів-інженерів лісового господарства готує один з найстаріших в нашій країні лісогосподарський факультет —заснований у 1840 році.

Вихованці факультету вирощують і охороняють ліси на безкраїх просторах нашої Батьківщини. В усіх природно-географічних зонах європейської і азіатської частин наші випускники — інженери-таксатори — виконують лісовпорядкувальні роботи. В малолісових районах, в яких меліоративна і середовищезахисна роль зелених насаджень особливо значима, вони створюють системи лісомеліоративних послуг, які охороняють врожаї лісів. В містах, інших населених пунктах, на великих підприємствах інженери лісового господарства забезпечують їх озеленення: проектують і закладають сади і парки, зони відпочинку в приміських лісах. Все це ще раз підтверджує глибину, прозорливість ленінських слів про те, що спеціалістів лісу не можна замінити іншими.

Студенти навчаються по спеціальності «Лісове і садово-паркове господарство» (при цьому частина спеціалізується по лісовій меліорації). Спеціальну підготовку проводять кафедри загального лісівництва, лісової таксації, лісових культур і лісової фітопатології, лісової меліорації, дендрології і охорони природи, лісовпорядження і геодезії, механізації лісогосподарських робіт і лісоексплуатації, на яких працює великий загін досвідчених викладачів, На факультеті плідно трудяться відомі вчені — професори М. І. Гордієнко, Т. Т. Малюгін, В. К. М'якушко, М. М. Падій, О. О. Салганський, А. В. Цилюрик та ін. Кафедри забезпечують підготовку фахівців на рівні сучасних вимог.

До послуг студентів — чудова матеріально-технічна база, оснащена найновішим технічним і учбовим обладнанням, музей лісових звірів і птахів. Є дендрологічний сад, в якому понад 800 видів і форм деревних і чагарникових рослин; Боярська лісова дослідна станція, масиви якої розкинулись на площі близько 18 тисяч гектарів, серед них — унікальні соснові насадження високої продуктивності. А виробничі практики студенти проходять на передових підприємствах України та інших республік, в лісовпорядкувальних експедиціях. Вже стали традиційними цікаві студентські наукові конференції.

І тим, хто сьогодні стоїть перед вибором спеціальності, з власного досвіду радимо вступити на наш факультет. Закінчивши його, ви отримаєте прекрасну, потрібну всім людям професію.

В. ПОРТНОЙ,
декан факультету, доцент.

ВИХОДЯТЬ В АКАДЕМІЇ З КПРС. ЧОМУ? ВАША ДУМКА?

ПІДМАНУЛА—ПІДВЕЛА...

Цілком у зрілому віці, 25-річною, вона в 1968-му стала комуністкою. Кілька років була незмінно членом парткому нашого вузу, давно доцент. До останньої партконференції займала посаду заступника секретаря парткому з ідеологічної роботи, ясно, одночасно й викладала свій предмет на економічному факультеті. Крім плати за лекції студентам, одержувала близько чотирьохсот карбованців щомісяця за партроботу. Коли ж стала тільки на викладацькій роботі, невдовзі, з грудня 1990 р., перестала платити членські партвнески, а 5 березня ц. р. з'явилася в секретаря партгранізації її заява: «Первинній партійній організації. Доводжу до відома, що з 13.1.91 р. вийшла з членів Комуністичної партії Радянського Союзу в зв'язку з незгодою з внутрішньою політикою КПРС. Партійний квиток №... повертаю. Прошу розглядати мою заяву без моєї присутності». Цього ж дня відбулися партзбори з порядком денним: «1. Про дальше поліпшення організаційно-партійної роботи на факультеті. 2. Різне».

Під час слухання заяви Оксани Яківни (якраз була й вона) були до неї запитання присутніх:

— Коли виникла незгода і в чому суть її? (доц. В. З. Порхун).

Пластун:—13 січня прийняла остаточно рішення — на знак протесту проти вторгнення військ в Литву.

— Як Ви голосували за вирішення питання щодо Устименка про виключення його з партії? (проф. Л. К. Грінчук).

— За виключення.

(Пояснимо читачам: йдеться за омовленнями виключеного в 1985 р. з партії й відразу увільненого з роботи доктора наук, професора, проректора УСГА, інваліда Великої Вітчизняної війни, випускника нашої ж академії, який тут і вступав у КПРС, пробувши в ній майже 20 літ, — О. С. Устименка, з якого аж в 1989 р. відпали всі ті звинувачення, й було повністю реабілітовано, нині відомий вчений завідує кафедрою тут). Після запитань виступали присутні. Першою попросила слово доц., ветеран праці і партії (близько піввіку в ній), відома своєю принциповістю, активною життєвою позицією Н. Я. Дзевенко:

— Виходить з партії не рядовий комуніст, а член парткому (бувший.— Ред.). Вона в партії 22 роки. Пропоную з партії виключити як політично неграмотну.

Завкафедрою В. А. Кадієвський:

— Вважаю, що в даний час нормальне явище і чесний вчинок, якщо вона розчарувалася в політиці КПРС. Не слід кричати на таких, а треба думати, як підвищити авторитет партії, щоб люди з неї не виходили.

Порхун: — Виходить з партії член парткому... Тому це мене схвилювало. Вважаю цей факт незвичайним.

Проф. О. П. Азізов: — Партія стане чистішою, сильнішою, якщо з неї вийдуть ті, хто сумнівається, розчарувалися.

Доц. К. М. Кирилюк сказала:

— Заяву її треба задовольнити. Вона — пристосуванець і виходить з партії тому, що не бачить можливостей задовольняти бажання ж своїх особистих інтересів в даний час.

Доц. Є. С. Гнєд:

— Вважаю, що всі, хто виходить з КПРС, а раніше одержували привілеї, зарплату за партійну роботу, повинні повернути все.

Як у популярній українській народній жартівливій пісні: «Віддай все те... Он воно як!»

Ст. викладач В. В. Костенко:

— Де Ваша особиста думка була, Оксано Яківно, коли Ви голосували проти Устименка (за виключення з партії.— Ред.). Я всупереч думці членів парткому голосувала проти виключення його з партії.

Виступили також ст. викладач А. І. Буртовий, доценти А. А. Чалий, О. А. Свириденко, в. о. проф. А. Г. Скрипка та ін. Завкафедрою Б. А. Станкевич:

— Треба так вважати: люди довго мали пільги, а тепер їх втратили і виходять з партії — перебігли на другий бік. Але хто виходить? Хай. Від нього партія стане чистішою й сильнішою.

Пластун: — Ми залишаємося колегами, тому хочу пояснити окремі моменти і дати відповідь на деякі запитання. Вважаю, що в роки застою була нещирою, тому що була така ситуація, коли всі ми безмовно схвалювали партійні рішення.

Гм... Воно наче й «ми», та все-таки вирішальну роль у підтакуванні тому грали не рядові комуністи, а керівні, починаючи з парткому. Як член парткому, а потім заст. секретаря вона сповна скористалася пільгами, правами, що одержала швидше автомашину, мала доступ до райкомівських путівок для відпочинку, окладу додаткового на оздоровлення і т. п. Ото коли Устименко роками звертався в партком з заявами дати хоч рядову роботу, то Пластун більше за всіх доводила, що тільки після того, як поновиться в партії. А якби він не побажав би відновлюватися, образившись? Отак: реабілітували, йому все ж не повернули матеріальних втрат. Виходить: тепер вона, вийшовши з КПРС, повинна б повернути все те, що встигнула одержати від неї. Логічно?

Абсолютно. Така думка всіх — чесних — людей. Нічого й сумніватися. Час показав, хто є хто, якщо говорити про неї і Устименка.

Ми скрупульозно перечитали протокол тих зборів у чистому вигляді, потім, для більш об'єктивнішої картини, переглянули й повніший — чорновик, де занотовані всі думки — виступи, репліки, поправки і т. п. Пригадували, зважували всі «за» й «проти». Згадалося, як ветеран праці, академії, Великої Вітчизняної війни, член КПРС з понад 50-літнім партстажем, пенсіонер І. Л. Чуб на одних партзборах учбової частини ще до заяви О. Я. Пластун, почувши про її намір, занепокоєно говорив у виступі, що це має всіх нас схвилювати: адже йдеться не про незрілого студента чи рядового кар'єриста, а про керівного партпрацівника. Іван Лаврентійович пригадав, як у фронтових умовах багато воїнів перед боєм писали заяви: «Якщо загину — прошу вважати мене комуністом». Он як високо цінували це звання. По суті, комуніст — партії боєць.

Цю ж думку — про високе йменування комуніста — довелося почути й від інших фронтовиків. Як тут не згадати завідуючого кафедрою філософії проф. В. П. Ключникова, який у розмові з нами пригадував, що колись сам був секретарем парткому академії, і працювати доводилося безплатно, часом незаслужено мали стягнення, хоча й часу в роботу вкладали більше, ніж тепер, та на думку нікому не спадало виходити з лав КПРС. З його ж кафедри не менш всіма шанований проф. Є. К. Дулуман на партконференції якось, виступаючи, осуджуюче говорив про кар'єристів, які серед комуністів цим ганьблять партію. А коли такі відчувають, що все, що могли, взяли від КПРС, то тоді виходять з неї. Зауважив: навіть при невдачах, помилках, що допустила партія, сам ніколи не вийде з КПРС.

Можна б ще навести багато цікавих думок людей, які все своє життя пов'язали з Компартією. Критикуючи її за промахи, що трапляються, разом з тим бажають їй зміцнення. На закінчення статті хотілося б всім, хто не читав, порекомендувати ознайомитися з чудовим публіцистичним виступом Ю. Махріна в дискусійному листку «Правды» від 21 травня ц. р. «От любви до ненависти...» з промовистим підзаголовком «Штрихи к портрету ярого антикоммуниста — бывшего члена КПСС». Ця наша стаття вже була в друкарні, коли з'явилася згадана публікація «Правды», тому не було можливостей детальніше зупинитися на ній. Але ми певні, що вона зацікавить усіх — не тільки комуністів, а й безпартійних. Це — не менш важлива тема для дискусії. Справді, важливо знати кожному, з ким йдеш у розвідку.

М. ЯКОВЕНКО.

Г. КОБКО ТА ІНШІ

Збори первинної парторганізації кафедри політології 6 березня ц. р., де з 17 комуністів було присутніх 12, розглядали його заяву про припинення членства в КПРС. Григорій Лукич — 1940 р. народження, кандидат філософських наук, доцент, в партію вступив у 1964 р., торік став в. о. завідуючого кафедрою української мови, культури та історії України в нашій академії. На цих зборах був Кобко. В бесіді з секретарем парторганізації В. І. Волобуєвим він заявив: не займатиметься антикомуністичною діяльністю, не має намірів вступати до інших політичних партій.

На зборах думки виступаючих були не всі однакові. Так, доценти І. П. Пророченко запропонував підтримати рішення партбюро про припинення членства в КПРС Кобка згідно з його заявою, О. Ф. Штепа, Б. В. Шиндеров формулювали — виключати його з партії. Більшістю голосів (10— «за», 2 — «проти») збори постановили задовольнити заяву Кобка Г. Л. Партбілет здати він відмовився.

У розмові з ним причину виходу з партії він нам відмовився назвати (в заяві теж не вказував). Але закономірно в кожного виникає запитання: чому? В 24-річному віці Кобко в заяві просив прийняти його до лав КПРС; через 26 років перебування в ній тепер він уже попросився вибути з неї... Якоїсь образи на неї не має: не було незаслужених кривд, переслідувань тощо. Навпаки, закінчив університет, одержав омріяну професію, став кандидатом наук, виріс до завкафедрою — тоді як багато інших у доцентах, навіть професорах, так і не досягнуть цього за все життя.

Щоб хоч якось прояснити причини такого його вчинку, ми звернулися до доктора філософських наук, професора М. Ф. Шумихіна: якої він думки про це— адже тоді на зборах головував. Микола Федорович — комуніст більш як з 50-річним партійним стажем, в кінці минулого року за заслуги у підготовці висококваліфікованих спеціалістів для народного господарства, особистий вклад у розвиток сільськогосподарської науки нагороджений Грамотою Президії Верховної Ради Української РСР, з цієї ж кафедри, якою тоді завідував, сказав коротко:

— Такого не схвалюю. Сказав я йому прямо: Гришо, це не годиться, Я б на твоєму місці цього не вробив.

Важко щось додати до цих слів умудреного великим життєвим досвідом професора, вдумливого наставника, вихователя, старого комуніста, фронтовика, який дві війни пережив з партбілетом в кишені гімнастерки — біля серця.

Цікаво пригадати, якою була реакція в його колег, коли він став відати кафедрою. Заходять в редакцію багатотиражки один, другий доценти, професор — навіть з інших кафедр з запитанням:

— Є ж кваліфіковані фахівці у нас, у вузі, та чомусь лишились осторонь, он один, другий і доктори наук...

— А чому це кандидат філософських наук відатиме філологією — адже це, як кажуть, одесити, «две большие разницы»?

— Знати б хоч, хто його рекомендував на цю посаду?

Нас всі ці та інші запитання, безумовно, теж цікавили, і потім, з'ясувавши, ми пояснювали так. При обговоренні його кандидатури на засіданні партkому тодішній секретар І. Р. Байрак (Кобко — з його кафедри!) на подібне запитання відповів, що той має вищу філологічну освіту ,хоч і перейшов на філософію, та головне — його рекомендувало академічне товариство української мови ім Тараса Шевченка. Всі ймовірні запитання інших таким чином вже відпадали. Але допитливий кореспондент багатотиражки наступного ж після цього засідання дня розшукав голову осередку, перепитав, і той, не йдучи на обман своєї совісті, професорської честі, прямо сказав: нічого подібного, нас, якщо вже говорити до кінця, обвели навколо пальця. Цю ж думку, незалежно від голови осередку, підтвердив і його заступник — доцент. Член правління республіканського Товариства української мови ст. викладач А. І. Буртовий пояснив, що напередодні було декілька кандидатур ними рекомендовано, є тому числі кандидатів, доктора філологічних наук — спеціалістів саме української мови, письменників — прозаїка, поета, яких знають в сільських школах республіки (там, як правило, українські), та чомусь ніхто «не підійшов», як кажуть, нам. Значить, тут спрацювала якась інша сила — протекціонізму, приятелізму і т. п., що навіть на шкоду загальній справі вирішила це питання.

Говорили товариші й з його кафедри, де працював тоді, — наукового комунізму, що є ж і доктор наук, кваліфікований. І потім інші додавали, що незбагненно, щоб зав. не читав лекцій на своїй кафедрі, тривалий же час викладав російською мовою, то, вважайте, важко й переучуватись на українську...

А на підтвердження дуже низької грамотності можемо навести всього-навсього одне речення з його невеликого звіту на засіданні ректорату, що дав для багатотиражки: «Далі слово взяв виконуючий обов'язки завідуючого кафедрою української мови, культури та історії України.., який зазначив, що в академії чимало вже зроблено для реалізації закону про мови в Українській РСР: розпочався поступовий перехід на україномовне навчання, на ряді факультетів студенти перших курсів розпочали вивчати українську мову та історію України, незабаром (тобто в жовтні місяці) розпочнуть свою роботу курси по вивченню української мови професорсько - викладацьким та учбово-допоміжним персоналом академії, а також консультаційний пункт для тих, хто самостійно поглиблюватиме свої знання з української мови» Мовно-стилістична незграбність! Неможливо таке редагувати, тож довелося переписувати за кандидата наук, доцента. Вражає тавтологічність, невправність, що немає належних розділових знаків, узгоджень стилістичних, відмінкових закінчень слів тощо.

Навіть у вузівській стінній газеті не натрапляли ми на такі повтори слів в одному реченні, як тут: «Української мови... історії України... академії... мови в Українській РСР: розпочався... розпочали... вивчати українську мову... історію України... розпочнуть свою... вивчення української мови... академії... свої... української мови». До речі, назву постанови слід писати з великої літери, «в жовтні місяці» звучить щонайменше, як гумор, бо жовтень — не що інше, як назва місяця, це зайве слово тут. Сказати: речення, в якому повторюються одні слова по 2—3 рази, навіть 4, а «української» і «мови» — по 5. Прямо, хоч до книги Гіннесса як рекорд. Ще в одному, меншому, реченні таке: «подумати... продумати... української мови.. української мови... мови... мови... вивчення... вивчити... вивчення... по вивченню». Жодного речення без чималої правки! Місцями цей мовний опус просто не піддається редагуванню. Менш як на 4 з половиною сторінках «статті» у нього з півсотні з гаком граматичних, особливо стилістичних, помилок, недоладностей. Хай вибачає кандидат наук, але йому не обійтися без допомоги репетитора, що, до речі, дешево йому буде, — учня-старшокласника.

То як можна братися керувати кафедрою мови? Просимо зрозуміти правильно нас: ми не проти нього як людини. Але, як вчить російське прислів'я: «Не по Сеньке шапка!». Йдеться ж не про складні випадки українського слововживання, часом дискусійного характеру, а про вміння грамотно, хоч на рівні абітурієнта викласти свою думку з легкого тексту. Яку б то оцінку він, зав. кафедрою мови, одержав на місці вступника хоч би й до нашої сільгоспакадемії, якби складав письмовий екзамен з цього предмета? Сумно стає. Йдеться не про завідування кафедрою, скажімо, борін і дряпаків чи тракторів і сівалок або штучного осіменіння тварин. Хоча, як на те пішло, скрізь люди з середньою, а з вищою освітою будь-якого фаху мають бути грамотними. І так в багатьох підрозділах УСГА є. Приміром, статті одного доцента з ветфаку, другого — з факультету агрохімії і грунтознавства (ясно, не суспільствознавців) нерідко прямо здаємо й до друкарні, без редагування, передруку. Он яка в них висока грамотність!

Хочеться, щоб зрозуміли читачі, що ми не в претензії до них, якщо доводиться дещо редагувати статті — це закономірно в роботі редакцій. Але ж мати справу з такими «стилями», як у Г. Л. Кобка, людини з вченими ступенем і званням, який за посадою мав би бути зразком, еталоном грамотності в УСГА, та насправді це — навпаки, — ось що не хочеться. Залишається тільки дивуватися, що в столиці України, де у вузах готують і вчителів-мовників, і досить науковців-філологів (тільки університет один — з світовим ім'ям — чого вартий!), ніби нема гідної кандидатури на завідуючого кафедрою української мови сільгоспакадемії. Невже і тепер, при обранні зав. кафедрою, хтось рекомендуватиме його? Нарешті, невже й сам не насмілиться взяти самовідвід?

Такий він, виходить, і комуніст, як спеціаліст, хоч і бувший райкомівський партпрацівник.

* * *

Подав заяву про свій вихід з КПРС колишній секретар парторганізації економічного факультету доц. В. М. Жеревчук.

* * *

Ще оригінальніше зробив доц. кафедри іноземних мов З. Я. Футерман, пенсіонер, учасник Великої Вітчизняної війни. Він подзвонив партгрупоргу, щоб приїхав до нього додому, не сказавши, чому. Той сказав, що якраз дуже вайнятий, тож домовилися — наступного дня. Коли партгрупорг прибув до бувшого викладача, Футерман, член партії з лютого 1945 року, усно заявив, що виходить з КПРС і віддав партбілет. Без причини.

(Наші кор.).

Віктор КОРЖ

ОЧИЩЕННЯ

Стихотворением этим очищаюсь от скверны в душе ,от теней сомнений, появившихся в пору ошалелых антикоммунистических шабашей, в пору громогласных отречений от КПСС, Выбор мой сделан в 1978, он неизменен, пока дышу. «Краткий курс», о котором нынче — и справедливо!— говорят язвительно, никогда не был евангелием моей партийной веры. Жизнь страны и самоотверженные судьбы истинных коммунистов — вот подлинный, продолженный во временах, курс истории моей партии...

Я — комуніст. Ну, що ж,
глушіть мене,
я не страшусь ні тупоту,
ні свисту,
шал мітингових
пристрастей мине,
лишивши право слова
комуністу.

Згадаємо: і людських сліз
моря,
пролитих німо над
розп'яттям крику,
і милості фельдфебеля-
царя,
і унтерів казармену опіку.

І вихори в господніх
небесах,
що потрясали твердь
земну чимдужче,
і тих, хто, подолавши
рабський страх,

У РАДІ СЕКРЕТАРІВ ПАРТОРГАНІЗАЦІЙ

ОБГОВОРИЛИ ВАЖЛИВІ ПИТАННЯ

На черговому засіданні ради секретарів цехових парторганізацій академії заслухано й всебічно обговорено, зокрема, питання «Про стан внутріпартійної роботи у партійних організаціях економічного факультету та учбово-виробничого комбінату» (доповідали відповідно секретарі їх В. А. Ярославський, В. О. Нагорний). Прийнято розгорнуті рішення, спрямовані на докорінне поліпшення внутріпартійного життя. Вів засідання заступник голови ради секретарів парторганізацій І. П. Набока. Було розглянуто й кілька інших важливих питань.

(Наш кор.).

В СТУДЕНТИ—ЧЕРЕЗ ОЛІМПІАДУ

Давно відомо: щедрий урожай, високі показники в тваринництві великою мірою залежать від знань, хисту людей, яким довірена та чи інша ділянка сільськогосподарського виробництва. Мова йде про спеціалістів. Відомо й те, що далеко не кожний, у кого є диплом,— хороший фахівець, організатор: у вузівській практиці, як і в будь-якій іншій, теж, на жаль, не обходиться без браку.

Щоб забезпечити сільське господарство дипломованими спеціалістами з «божою іскрою», було вирішено провести предметну олімпіаду, тобто відібрати для навчання в Українській сільськогосподарській академії найбільш обдарованих випускників середніх шкіл і технікумів.

Умови олімпіади були прості і разом з тим складні. Складність у тому, що письмові завдання з математики, фізики, хімії, біології ставилися в межах програми для вступу до вищого учбового закладу підвищеної трудності. Суть простоти — учасник демонстрував свої знання з якогось одного, щонайбільше з двох предметів — на свій вибір. Висока оцінка, одержана на олімпіаді, відкривала дорогу в студентські аудиторії —без вступних іспитів.

Олімпіада проходила в травні. Кожен з учасників знав: треба дерзати. Йдеться ж про набуття однієї з найпочесніших професій — професії дипломованого хлібороба, який, особливо зараз, є вирішальною фігурою в нашій країні.

Претенденти на агрономів, зоотехніків, інженерів, інших спеціалістів сільськогосподарського профілю за день-другий зібрали документи —про освіту, паспорт, рекомендацію-направлення від школи чи технікуму, медичну довідку — і подалися в Київ, на вулицю Героїв оборони, 15. Тут, в УСГА, на них чекали. А ще більше чекатимуть, уже з дипломами, — в колгоспах і радгоспах Київщини, інших областей республіки.

А. КАПУСТІН,
заступник голови Київської обласної ради агропромислових формувань.

* * *

До участі в олімпіаді допускалися тільки випускники сільських шкіл і технікумів сільськогосподарського профілю (і тільки за їх рекомендаціями). З міських же шкіл учні не допускалися, хоча в зв'язку з цим до нас було висловлено чимало претензій. Але в академії для такого кроку були свої поважні причини. По-перше, вуз наш сільськогосподарський і бажано бачити в ньому дітей, як-то кажуть, «від землі». По-друге, в міських школах рівень викладання — і це ні для кого не секрет — вищий, ніж в селі. Тобто з самого початку учасники олімпіади були б поставлені в нерівні умови. Отож і приїхали в академію сільські діти. Їх було 119 чоловік. Найбільше протендентів виявилося на економічний факультет — 65 бажаючих. 23 учні виявили бажання вступати на агрономічний факультет.

Підкреслю — якщо претендент отримував «5» з того чи іншого предмета, то вона зараховується (за умовами) при майбутніх вступних іспитах. Таким чином, якщо учень закінчить школу з медаллю (або технікум з відзнакою) і матиме при цьому на олімпіаді з профільної дисципліни «5», то він відразу ж автоматично стає студентом академії. Адже екзаменаційні листки з роботами на олімпіаді, які оцінені на «відмінно», за її умовами передаються в приймальну комісію.

Напередодні олімпіади викладачі-предметники, які перевіряли роботи, визначили для себе робочу систему балів, за якими оцінювались письмові відповіді і визначалось місце учасників. Завдання були складними, і набрати максимум балів було практично неможливо. Так, для математики максимальна кількість балів складала 70, біології — 40, фізики — 5, хімії — 14.

Переможцями з математики виявилися Сергій Давиденко, Юлія Руда, Вікторія Богачук (набрали по 46 балів), на другому і третьому місцях відповідно Оксана Бобрикевич (42 бали) та Роман Овчарик (40). З фізики на 1-му місці виявився Сергій Чіпко (5 балів), 2-му — Сергій Дубовий (4,5), 3-му — Олександр Натягач (4,25) і Олександр Дем'яненко (4). З біології на 1-ше місце не вийшов ніхто — не набрали відповідної кількості балів, а 2-ге і 3-тє посіли Юрій Бакун (33 бали) і Микола Гузь (32). З хімії найбільшу кількість балів — 8,5 — набрав Станіслав Овчарик, якому присуджено 1-ше місце, а на 3-му — Микола Хамбір (7,5).

На жаль, чимало конкурсантів отримало «0» балів. А це свідчить про те, що або направлялися не кращі учні, як це було б бажано і що передбачалося умовами олімпіади ,або рівень викладання певних предметів в тамтешніх школах дуже низький.

За результатами олімпіади приймальна комісія згодом зарахує відмінні оцінки переможців як вступні до академії цього року.

В останній день проведення на зустрічі з учасниками були підбиті підсумки олімпіади, вручені грамоти її переможцям.

Т. РІЗНИЧЕНКО,
голова оргкомітету олімпіади, проректор з учбової роботи УСГА.

Пам'яті Кобзаря

22 травня виповнилося 130 років від дня повернення з Петербурга на Україну тіла Т. Г. Шевченка та перепоховання його на Чернечій горі в Каневі. Земляки поета виконали його заповіт, поховавши в рідній землі. Тим, хто продовжує рід наш тепер, належить повністю виконати заповіт, даний нам великим сином України, розіп'ятим царськими катами. А головною причиною перед царським гнобительським режимом було праведне змагання поета за свободу рідного народу, прагнення навчити його любові до Вітчизни.

Сумно, але до недавніх часів відзначення цього дня було заборонене і після 1917 року. Та час владно виправляє допущене злими силами свавілля. Сьогодні Україна сповна віддає шану невмирущому Кобзареві. Від колективу нашої академії в цей день делегація громадських організацій поклала квіти до пам'ятника Т. Г. Шевченку в Києві. В акції взяли участь голови обох профкомів вузу — В. К. Береговий і М. М. Моісеєв, осередку селянсько-демократичної партії України — М. О. Малявко, ради секретарів первинних парторганізацій УСГА — В. І. Савчук, представники Товариства української мови ім. Т. Г. Шевченка «Просвіта», Народного руху України. В національному одязі квіти поклали до пам'ятника працівники бібліотеки, студенти факультету агрохімії і ґрунтознавства. Нехай це дійство стане доброю традицією вузу.

Ю. МАНЬКО,
доцент.

ПРАКТИЧНО

Цими днями до учгоспу «Великоснітинський» на практику виїхала група в складі 75 студентів-другокурсників ветеринарного факультету. Це — далеко не перший «десант» наших вихованців на виробництво цього року, адже весна і літо — пора практичних занять на полях і фермах. Наприклад, вже тривалий час в тій же Снітинці перебувають 60 майбутніх економістів, які в реальних умовах виробництва втілюють те, що ще недавно під час теоретичних занять їм розказували викладачі.

Учбові практики тривають зараз для наших студентів в усіх господарствах вузу. Вони проходять їх під керівництвом досвідчених викладачів. Користь від цього обопільна: вихованці вузу набувають практичних навичок і одночасно надають допомогу господарствам.

Інф. «За сільськогосподарські кадри».

ВІДГУКНІТЬСЯ

Кожний рік усіх нас віддаляє від тих вогненних часів, якими були 1418 днів і ночей Великої Вітчизняної. Наближаємось до півстоліття з початку її. Відстоюючи працею наше буття у вельми складній веремії політичних, економічних, соціальних і психологічних проблем. ми не повинні забувати про тих, хто у тяжкому двобої з ворогом кував Велику Перемогу нашого народу; мусимо з великою пошаною ставитись до розкиданих по полях, в лісах ще не приведених у порядок могил полеглих в боях захисників — наших батьків, дідусів, родичів, може, й нерідних і далеких, але таких дорогих, хто віддав своє життя за Батьківщину, за кожний клаптик матінки Землі.

Готуючи до друку (нарешті!) Книгу пам'яті, ми повинні все зробити, щоб встановити імена полеглих на болі бою, які значаться пропавшими безвісти. З думкою подяки я звертався до школярів — членів пошукового загону «Прометей» Кизлівської середньої школи, що на Полтавщині, а до всіх читачів— за допомогою, щоб спільно вести подальші пошуки.

Відомо, що багато поросКидано могил по території України. Не знаємо, хто спочиває вічним сном у багатьох тих придорожних, посередстепових могилах. Час зрівнює горбики могил. Та цього не можна сказати про могили, які лишились по війні біля с. Кизлівка Чорнухинського району. Турботами вчителя середньої школи А. І. Колота та школярів — членів пошукового загону восени минулого року розкопано могили, де поховані воїни Південно-Західного фронту, котрі загинули у вересні 1941 року. В одній із могил були знайдені рештки шкіряного пальта і документів. При допомозі криміналістів вдалося встановити прізвище бійця: у довідці, виданій директором колишнього Київського

(Закінчення на 4-й стор.).

дивились з тюрем у часи грядущі.
О кровообіг лицарства борні —
революційне донорство пожертви!
Не зміг братерства й волі віщі дні
чесний кат у присмерку пожерти.

Із Лети, з темнощів, із забуття ріки
ще зрине не одна жахна прикмета...
Хіба ж на спинах вогневі зірки
є спалахом метафори поета?

Скажи мені, задавнена сльозо,
загублена в кривавому потоці,
хіба ще юний комуніст Лазо
не спалений у паровозній топці?

Хіба не вбитий комуніст Галан
сокирою диявольської люті?
Не згояться сліди пекельних ран,
зіржавляться мечі на правду куті!

І сатанинські нетрі таборів,
що тьмарились жорстокістю терору,
пребудуть нами прокляті, і гнів
скипить супроти мрева людомору.

Ні, не за власні блага йшли на смерть
ті страдники, що з нами і поминні,
не полетять до прірви шкереберть
збережені од нелюдів святині.

Ганеба тим, що грілися вгорі
і гаслові вуста мастили салом,
із партії чкурнули в чагарі,
коли спецрозподільників не стало.

Дорога наша — труд, а не святки,
гучать ледь-ледь святкові благовісти...
Одступники, здавайте партквитки!
Зімкніть ряди тісніше, комуністи!

(«Днепр вечерний», суббота, 18 августа 1984 г.).

СПРОСТУВАННЯ НА ...СПРОСТУВАННЯ

РЕПЛІКА

◆ ◆ ◆

Наша багатотиражка вмістила статтю доц. В. З. Дорошенка «Все життя і хвилина», де йшлося про негожі вчинки зав. кафедрою політекономії В. О. Білика. Віталій Онуфрійович, не маючи реальних, аргументованих заперечень проти фактів, вдався до традиційного силового прийому — вирішив спростувати усім відоме за допомогою «переважної більшості голосів». Він, відмінюючи усе й уся, поспіхом збирає позачергові партзбори і влаштовує судилище над автором. З повною відповідальністю заявляю, що ні самої статті, ані придуманого питання про позбавлення півставки інваліда Великої Вітчизняної війни ніколи не виникло б, якби доц. Білик не створив штучної нестачі т. зв. «учбових годин» шляхом перевантаження інших викладачів.

Збори почалися з того, що, використовуючи посаду, завідуючий отримав 20 хвилин для слова, та протягом майже години коментував факти, наведені у статті. Цікаво, що жодного він переконливо не спростував і не заперечив, але перетлумачив всі їх на свою користь. Читачам газети було б дуже цікаво прочитати ці «спростування» на папері. Однак, дивна річ, він чомусь не скористався нагодою дати свої заперечення в газеті, так само, як і подати на «кривдника» у суд. Замість цього він вдався до тривалої промови-звинувачення на адресу свого опонента з явним перекрученням фактів.

«Звинувачення» у бездарності та неспроможності написати докторську дисертацію він почав «спростовувати» тривалою розповіддю про своє тяжке дитинство у селі, тим, що під час війни їхня хата ледь не згоріла (інші поруч горіли, а їхня ні, бо була вкрита черепицею), а також тим, що в сільській школі дуже погано навчали (деяких предметів зовсім не було). Щодо неспроможності написати й захистити протягом двох десятків років тую дисертацію, то це було пояснено «принциповим небажанням її написати» і «громадянською позицією» його, Білика, який не хотів, як усі інші кандидати, доктори застійних часів, прославляти «досягнення розвинутого соціалізму». І ще одна «причина» було в нього— не хотів він, за словами самого, щоб такі, як Василь Захарович, не колупалися потім в його трудах та знаходили там плагіат. Отакої! Залишається тільки незрозумілим: як же пояснити усі ті численні академвідпустки, піврічні та 3-місячні стажування для написання докторської, інститути підвищення кваліфікації з «вільним графіком докторанта», 15-річні розповіді-запевнення на кафедрі про те, що «дисертацію ось-ось буде покладено на стіл, а невдовзі й захищено»?

«Звинувачення» у привласненні кількох тисяч карбованців по госптемі без належної практичної участі в ній Віталій Онуфрійович пояснив своєю видатною роллю «керівника теми», а також «боротьбою за технічний прогрес в сільському господарстві». Для «спростування» тези про високе «покровительство» та власне протекціонування декому він вдався до зовсім комедійного жанру: звертався до деяких товаришів і просив їх «чесно й відверто, прямо отут на партзборах» підтвердити, що «нічого такого ніколи не було». Отак-то.

Потім почалося обговорення. Я у виступі відзначив, що трактовку будь-якому факту кожен з присутніх може, безумовно, давати свою, виходячи з власного розуму, совісті і знання конкретних справ на кафедрі. Однак ніхто не має права нав'язати свою точку зору іншому. Я підкреслив, що партзбори не можуть простою «більшість голосів» визначити когось правим чи винуватим, як це робилося у нас в недоброї згадки тривалі роки, і що згодом практика такого роду судилищ за критику давно відійшла в минуле.

Виявилося, одначе, що дуже помиляюся. Деякі товариші, виступаючи по кілька разів, із жаром, гідним кращого застосування, доводили доцільність (і таки переконали ряд своїх колег) дати «партійну, принципову оцінку негідному вчинкові Дорошенка», що насмілився без консультацій з колективом вмістити в газеті лист « з тенденційно викладеними фактами» про нашого завідуючого. І збори на відстані вище наведених сміхотворних Біликових доказів прийняли таки «більшістю голосів» резолюцію про «тенденційність» (без будь-якої перевірки) саме Дорошенка, а не зава.

В справі Дорошенка — Білика мене вразило не їх протистояння, ця тяганина-переслідування усім в академії добре відома і точиться вже більше десятка років. Здивувала, вразила й приголомшила саме позиція т. зв. «більшості» моїх колег по кафедрі. Адже навряд, щоб хтось з них міг повірити Біликові, що докторську дисертацію він не захищав «з принципових громадянських і патріотичних міркувань», а гроші за госптему отримав «в боротьбі за технічний прогрес в сільському господарстві». Викликає подив: чому, чітко розуміючи ситуацію, колектив непоганих в цілому людей утворює «монолітну більшість» і виступає на боці сильного проти слабкого? Це ж до якої міри треба було розтліти, розкласти колектив, щоб покірно голосували «як більшість» люди, які добре знають, хто був «тенденційним» на ділі.

Отже ,головний закид, який я протягом останніх років неодноразово робив і знову зробив — на цих зборах, — це не наукова неспроможність нашого завідуючого, не його «посередній учбово-методичний рівень», а саме моральні, вірніше — аморальні якості, що відбиваються, позначаються на житті, праці цілого колективу. Саме це й спонукало мене написати ці рядки.

В. ЄРЬОМЕНКО,
доктор економічних наук, професор кафедри політекономії.

ВЕТЕРИНАРНИЙ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

сягнень народного господарства, м'ясокомбінаті, іподромі, м'ясоконтрольних станціях та інших підприємствах.

У науково-дослідній роботі активну участь беруть і студенти. Близько третини їх працюють в наукових гуртках при кафедрах. Кращі студентські наукові роботи щороку відзначаються преміями та дипломами на міжвузівських оглядах. Частина їх публікується. Експериментальні дані, одержані протягом 2—3 років, студенти оформляють у вигляді дипломних робіт.

Випускники в основному займають посади ветеринарних лікарів, в колгоспах, радгоспах, лікарських установах державної ветеринарної системи, в різних ветлабораторіях і на підприємствах м'ясо-молочної промисловості. Багато з них стали головами колгоспів, директорами радгоспів, керівними працівниками радянських та партійних органів Генерал-лейтенант ветеринарної служби О. М. Пеніонжко очолював ветслужбу Радянської Армії. Серед випускників багато таких, хто присвятив життя науковій роботі. Видатними вченими стали академіки АН УРСР М. Ф. Гулий, В. Г. Касяненко, Г. М. Мацука, В. Д. Романенко, академік АН БРСР Х. С. Горегляд, член - кореспондент ВАСГНІЛ І. Н. Романенко. Багато випускників відзначено званнями заслуженого ветеринарного лікаря або заслуженого працівника сільського господарства.

С. РУДИК,
декан факультету, професор.

АГРОХІМІЇ І ГРУНТОЗНАВСТВА

В умовах інтенсивного землеробства небачено зроста роль грунту — основного засобу сільськогосподарського виробництва. Мова йде в першу чергу про підвищення грунтової родючості, розробку на її основі і впровадження науково обгрунтованих систем землеробства. Ось чому на сучасному етапі надзвичайно важливим є питання ефективного використання природної родючості та добрив. Величину та якість урожаю треба програмувати і створювати умови для реалізації цієї програми. Для програмування врожаю спеціалісту потрібно брати до уваги багато факторів. Це показники: родючості грунту і біологічні особливості та рослинні сорти, кліматичні фактори, властивості органічних і мінеральних добрив. Для виконання робіт по збереженню і підвищенню родючості грунтів, використання добрив, програмуванню урожаю створено мережу агрохімічної служби. До її складу входять землевпорядні організації, що вивчають грунти господарств, районів, областей і складають грунтові карти; агрохімічні лабораторії, що вивчають родючість грунтів і видають господарствам рекомендації по використанню добрив; державні і міжгосподарські науково-виробничі організації «Сільгоспхімії», що здійснюють на практиці внесення добрив і хімічну меліорацію грунтів.

Працюють у цих установах випускники нашого факультету. Крім того, агрохіміки-грунтознавці працюють у науково-дослідних інститутах, колгоспах, радгоспах. Нині на факультеті працюють професори О. А. Стрельцов — лауреат Державної премії СРСР, М. К. Шикула, А. П. Лісовал, Л. М. Щегров, М. М. Городній та ін.

За час навчання на факультеті студенти вивчають ряд предметів, присвячених хімії рослин, методам аналізів грунтів, добрив, економіку і організацію агрохімічної служби, трактори й інші сільськогосподарські машини. Значну частину учбового часу займають лабораторні і практичні роботи з аналітичної, фізичної і органічної хімії, фізіології і біології рослин, біотехнології, грунтознавства і геології, картографії, агрохімії, мікробіології, захисту рослин , ботаніки, плодівництва і овочівництва, радіобіології. Першокурсники проходять практику з геології, ботаніки у формі 150—200-кілометрової пішої експедиції з відбором зразків грунту та їх наступним лабораторним вивченням. На 3-му — студенти для вивчення грунтів республіки здійснюють 1500—2000-кілометрову експедицію на автобусах, яка завершується складанням екзамену з грунтознавства. Вивчають родючість земель окремих господарств, використання добрив, беруть участь у складанні рекомендацій і програмуванні урожаїв господарств; в цей час виконують дипломні роботи, які закінчують і захищають на 5-му курсі.

На нашому факультеті студенти отримують фундаментальну екологічну підготовку і можуть працювати в системі охорони природи. Це — захист грунтів від водної і вітрової ерозії та інших факторів деградації — дегуміфікації, декальцинації, аридизації, засолення, осолонцювання, заболочування, забруднення. В обов'язки їх буде входити контроль за якістю врожаю і вирощування екологічно чистої продукції, вільної від нітратів залишків пестицидів, важких металів.

А. СЕРДЮК,
декан факультету, доцент.

ЕЛЕКТРИФІКАЦІЇ І АВТОМАТИЗАЦІЇ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА

На факультеті готують інженерів-електриків зі спеціальності «Електрифікація та автоматизація сільського господарства». З урахуванням потреб виробництва учбовим планом передбачені спеціалізації:

«Електрифікація сільського господарства»;

«Автоматизація сільськогосподарського виробництва»;

«Енергозабезпечення сільського господарства».

На 8 кафедрах успішно працюють, поєднуючи учбову, науково-дослідну роботу, 92 викладачі, в тому числі 8 професорів, 49 доцентів, кандидатів наук. Профілюючі кафедри факультету очолюють відомі вчені: академік ВАСГНІЛ та УААН І. І. Мартиненко, професори В. І. Мишин, Г. Е. Кістень та інші. Факультет пишається своїми кращими випускниками, серед яких Герой Соціалістичної Праці В. П. Сірий, член Військової ради одної з армій у роки Великої Вітчизняної війни генерал-майор О. І. Власов, повний кавалер ордена Слави П. Х. Тесьмінецький, завідділом Інституту кібернетики АН УРСР ім. В. М. Глушкова професор А. М. Лучук.

Суттєва увага приділяється навчанню в рамках виробничих практик. Студенти оволодівають робочими професіями електромонтера, складають екзамени на групу з електробезпеки, проходять стажування на інженерних посадах. Переважна частина курсових робіт та проектів виконується по реальних вихідних даних з господарств — об'єктів виробничих практик; згідно з їх замовленнями виконуються і дипломні проекти.

Професорсько - викладацький склад, аспіранти та студенти факультету плідно працюють в науці —це і держбюджетні дослідження, і госпдоговірна тематика, і робота на малих підприємствах.

М. ЛУТ,
декан факультету, доцент.

ЗООІНЖЕНЕРНИЙ

Щорічно стаціонарне відділення випускає близько 100 інженерів, з них 25— зі спеціалізацією по бджільництву. Крім того, можна отримати освіту з названих спеціальностей без відриву від виробництва— заочно. Кожної весни на заочне відділення факультету зараховується 75 скотарів, бригадирів, завідуючих фермами, доярок та ін. спеціалістів.

Досяг великих успіхів головний зоотехнік колгоспу «10-річчя Жовтня» Г. О. Павловський, який в умовах Чернігівщини щороку добивався надоїв молока на фуражну корову по 5—6 тис. кг., став лауреатом Державної премії. Головному зоотехніку радгоспу «Плосківський» на Київщині І. І. Рибці було присвоєно почесне звання «Заслужений зоотехнік УРСР», доручено керівництво радгоспом «Требухівський». Він обраний депутатом Верховної Ради УРСР.

Під керівництвом М. В. Левченка стали відомі за межами Київщини досягнення радгоспу ім. Васильєва Вишгородського району. Значних успіхів добився і випускник факультету Г. М. Грінченко, В очолюваному ним радгоспі «Совки» Києво-Святошинського району удій від корови — 5 тис. кг. на рік, на 100 га земельних угідь виробляться 2875 ц молока, собівартість — 21 карбованець за центнер, з кожного гектара збирають 50 ц кормових одиниць. Із вихованців факультету — професори П. Ю. Божко, Д. Я. Василенко, М. О. Селех, Є. М. Федій і багато інших.

Студентів виховує професорсько - викладацький колектив: 8 професорів і 45 доцентів та кандидатів наук на 7 кафедрах. Підручники і монографії, які написали наші вчені П. Д. Пшеничний, К. Б. Свечин, Г. О. Богданов, Г. Т. Клиценко, М. А. Кравченко, І. В. Смирнов, Д. Т. Вінничук та ін., необхідні студентам, спеціалістам на виробництві, науковцям. Теоретичні знання студенти закріплюють на фермах учгоспу, дослідних станціях академії, в племінних господарствах, на промислових тваринницьких комплексах, в науково-дослідних інститутах. Безпосередньо на території академії є фізіологічний двір з піддослідними вівцями, пасіка, кінно-спортивна школа.

Б. ГОПКА,
декан факультету, доцент.

МЕХАНІЗАЦІЇ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Механізація — основа дальшого підвищення продуктивності праці. Вимагається невідкладне вирішення завдань інтенсифікації сільського господарства шляхом його комплексної механізації та переведення на індустріальну основу. Впровадження інтенсивних технологій виробництва продукції рослинництва і тваринництва, ефективне використання техніки, продовження строків служби машин в значній мірі залежать від рівня загальнотехнічної, технологічної та професійної підготовки інженерів-механіків сільського господарства.

Спеціалістів такого профілю готує наш факультет. Зараз стаціонарно та без відриву від виробництва навчаються близько 2 тис. студентів. Це переважно сільська і робітнича молодь, значна частина якої має практичний досвід в сільському господарстві. Факультет готує інженерів -механіків з спеціальності «Механізація сільського господарства». Студенти вивчають, зокрема, трактори й автомобілі, сільськогосподарські і меліоративні машини та для механізації тваринницьких ферм, основи експлуатації машинно-тракторного парку, ремонт машин, економіку, організацію і управління сільськогосподарським виробництвом. Науково-педагогічну, ідейно-виховну роботу на факультеті ведуть кваліфіковані викладачі, серед яких академіки ВАСГНІЛ П. М. Василенко і Л. В. Погорілий, професори О. І. Литвинов, А. І. Цурпал, А. С. Опальчук, М. О. Демидко.

Для успішної підготовки інженерних кадрів є прекрасні аудиторії, лабораторії, кабінети, оснащені сучасними і перспективними машинами, новими учбовими приладами. Закріплення теоретичних знань, поглиблення професійної підготовки студентів проходить під час навчальних, виробничих практик в учбових господарствах академії, на заводах сільськогосподарського машинобудування, в передових колгоспах і радгоспах, науково-дослідних інститутах, на машинно-пробувальних станціях. Студенти під час виробничої практики працюють у складі механізованих загонів на збиранні врожаю хлібів у господарствах України, Казахстану, РРФСР.

Основним напрямком науково-дослідної роботи співробітників факультету є розробка зональної системи машин для комплексної механізації сільськогосподарського виробництва і способів високоефективного використання машинно-тракторного парку. Вони забезпечують широке впровадження індустріальних технологій виробництва продукції землеробства й тваринництва, підвищення продуктивності праці не менш як в 1,5 раза. В наукових студентських гуртках при кафедрах, студентському конструкторському бюро, лабораторіях науково-дослідних інститутів по лінії учбово-науково-виробничого об'єднання «Мехсільгоспкадри» працюють понад 500 студентів. Щорічно вони готують близько 300 доповідей на науково-практичні конференції. Тільки за останні два роки одержано 12 авторських свідоцтв, подано 16 заявок на винаходи, співавторами яких є студенти.

Колектив по праву пишається своїми вихованцями. Серед них — Герой Соціалістичної Праці, директор радгоспу «Білогородський» Київської області М. М. Величко, заслужений інженер сільського господарства СРСР Ю. В. Томашевський, заслужені працівники сільського господарства УРСР В. В. Киченко, В. П. Павленко.

Д. ВОЙТЮК,
декан факультету, професор.

ВІДГУКНІТЬСЯ

(Закінчення. Поч. на 3-й стор.).

ветеринарного інституту Р. В. Пряжком в 1941 р., вказується прізвище: Соловей. Власний кореспондент обласної газети «Зоря Полтавщини» Г. М. Шибанов звернувся в деканат ветеринарного факультету УСГА з проханням допомогти встановити ім'я та по батькові бійця.

Хто такий боєць Соловей? Студент чи співробітник інституту? Довелося опитати багато людей — колишніх студентів, співробітників. Треба відшукати, якщо збереглися, записи та використати архівні матеріали. На кафедрі анатомії та гістології з часу її створення ведуться абетки, в яких відмічається успішність кожного студента. Такого прізвища в передвоєнні роки не знайдено.

На допомогу прийшли накази директора інституту, які зберігаються в архіві академії. Обережно перелистуючи пожовтілі аркуші, натрапляю:

Наказ № 33

по Київському ветеринарному інституту від 7 червня 1941 року, § 1.

Тов. Солов'я Г. Г. зарахувати на посаду агента постачання інституту з 9 червня з оплатою 166 крб. на місяць.

Підстава: заява тов. Солов'я та погодження пом. директора по госп. частині тов. ШПАКА.

Значить, Г. Г. Соловей працював тут.

Знайдено й другий — наказ № 368 по інституту від 23 червня 1941 року.

«Нижче зазначені особи звільняються з посад з дня цього наказу в зв'язку з призовом до лав ЧА за мобілізацією:

Лаборант Малашевський А. І.,

Агент постачання Соловей Г. Г.

Асистент Момотенко С. Е.».

Так архівні документи підтвердили, що дійсно Соловей Г. Г. працював в інституті, хоч і дуже короткий час — 15 днів. Можна б поставити крапку — адже відомо, хто такий боєць. Але думка не дає спокійним бути, що лише через півстоліття встановлено прізвище, а з бійця буде знято безадресність його смерті. Потрібно продовжувати пошуки— встановити, звідки він родом, хто його близькі, чи відоме їм місце поховання. З цими запитаннями звертаюся до шановних читачів: якщо більше щось відомо про цього бійця — повідомте в редакцію.

Микола ПОТОЦЬКИЙ,
доцент ветфаку.

ХРОНІКА

Головбуха академії **Береку Олександра Васильовича** згідно з постановою Ради Міністрів СРСР від 19 грудня 1990 року № 1311 призначено на посаду проректора з економічних питань — головного бухгалтера УСГА.

Роздуми авторів публікацій у нашій газеті не завжди в усьому можуть збігатися з точкою зору редакції.

«За сільськогосподарські кадри» — орган совета секретарей цеховых партийных организаций, ректората, профкома, комитета комсомола Украинской ордена Трудового Красного Знамени сельскохозяйственной академии. (На украинском языке).

Засновник — УСГА.
Газета виходить — по вівторках.
Друк високий.
Формат — А-3.
Тираж — 1700 примірників.

Редактор М. МАЩЕНКО.
Адреса редакції: 252041, Київ-41, вул. Героїв оборони, 15, кім. 25-а, 3-й уч. корпус, тел. 267-82-09, внутр. — 32-09;
ПИШІТЬ, ДЗВОНІТЬ, ЗАХОДЬТЕ.

Друкарня Південно-Західної залізниці. вул. Лисенка, 6. Зам. 1030.

До уваги читачів: ГАЗЕТА ЗАВОЗИТЬСЯ В УЧБОВІ КОРПУСИ № 1,3, 4, 10, 12.